

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2213/2022
22.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Борко Васојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Виши суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1931/21 од 05.07.2021. године, у седници одржаној дана 22.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1931/21 од 05.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1931/21 од 05.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1039/15 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се поништи решење тужене Републике Србије – Вишег суда у Београду Су бр. 35/14-.. од 24.12.2014. године као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди право тужиље на увећану зараду по основу укупног временаведеног у радном односу – минулог рада од 16% од основице, а чији обрачун и исплата ће се вршити од 24.12.2014. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да тужена тужиљи накнади штету због изгубљене увећане зараде по основу временаведеног на раду – минулог рада, исплати разлику од исплаћених 10,80% од основице до пуног износа од 16% од основице за период од 01.09.2014. године, па до 31.10.2019. године, у укупном износу од 258.370,17 динара бруто, са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног потраживања па до дана исплате на појединачне месечне износе наведене у овом ставу, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1931/21 од 05.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилја је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном одлуком је поништај решења Републике Србије – Вишег суда у Београду Су 35/14-.. од 24.12.2014. године и утврђење права тужиље на увећану зараду по основу укупног временаведеног у радном односу – минулог рада од 16% од основице и накнада штете у висини разлика од исплаћених 10,80% од основице до пуног износа од 16% од основице. Побијаном одлуком је одбијен тужбени захтев уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног касационог суда заснованих на чињеничном стању као у овој правној ствари. Тужилја не доставља уз ревизију другачије одлуке, па имајући у виду наведено произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 06.04.2015. године, вредност предмета спора износи 1.000,00 динара.

Како се у овом радном спору тужбени захтев односи на потраживање новца у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**